

DET EMOTIONALA OCH DESS BEMÄSTRANDE

Emotionalvärldens slagfält

En av de viktigaste saker, varje aspirant måste göra, är att lära sig förstå emotionalvärlden, dess natur, och att lära sig att både stå fri från den och att arbeta i den. Här skall ges en klar undervisning om denna värld, ty så snart människan kan se i emotionalvärlden (om natten), kan åstadkomma jämvikt och hålla sig stadig mitt ibland dess dallrande krafter, är hon redo för initiation.^{4.5.2}

När aspiranten första gången avgjort ser emotionalvärlden med sitt öppnade tredje öga, framträder den såsom tät dimma, förvirring, föränderliga former, färger som genomtränger och blandar sig med varandra. Intrycket av kaleidoskopisk växling och obeständighet överväldigar aspiranten, så att han nästan förtvivlar om att kunna orientera sig i virrvarret. Det är varken ljus, stjärnor eller klarhet. Det är skenbart ogenomtränglig oreda, ty det är en plats där olika krafter möts. Eftersom aspirantens egna höljesenergier är i oordning, förenar han sig med omgivande kaos till den grad att det i början är nästan omöjligt för det iakttagande jaget att skilja den egna emotionala mekanismen från mänsklighetens kollektiva och världens egen emotionala mekanism.

Bland det första aspiranten alltså måste lära sig är att skilja sitt eget emotionalhölje från omgivande emotionalvärlden, något som tar mycken tid i anspråk. Det är därför som en av de första förutsättningarna för lärjungaskap är urskillning, ty det är genom att använda intellektet såsom analyserande och avskiljande verktyg, som emotionalhöljet bringas under kontroll.

Emotionalvärlden är illusionernas, verklighetsförvrängningarnas värld. Grunden till detta är att varje människa i världen ständigt arbetar med emotionalmateria, och det mänskliga individuella och kollektiva begärets kraft alstrar ett oupphörligt "bildskapande" och formbyggande i denna materia. Individens begär, nationens begär, hela mänsklighetens begär, liksom alla de undermänskliga varelsernas begär medför att denna världs materia befinner sig i oavbruten förvandling. Allt detta påverkar varje människa, och hon reagerar på det allt enligt sina höljescentras kvalitet och tillstånd. Genom dessa illusioner måste aspiranten finna sin väg, den ledtråd som skall vägleda honom ut ur labyrinten, varvid han lär sig att hålla fast vid varje litet smul av verklighet, när det yppar sig för honom, och att skilja sanning från illusion.

Ingen illusion kan länge hålla den människa fången som förelagt sig själv uppgiften att vandra den rakknivsvassa vägen, som leder först genom sorg och nöd, sedan genom offrande och vision till frigörelse. Hon kan få erfara vad det betyder att vackla på vägen och stupa av den trötthet som kommer av tjänande och kamp. Hon kan för tillfället villas bort och vandra äregirighetens, egennyttans och de materiella lockelsernas senvägar, men avfallet blir kortvarigt. Intet i himlen, på jorden eller däremellan kan hindra den människas framåtskridande, som vaknat till insikt om illusionen, som varnat verkligheten bortom emotionalvärldens bedräglighet och som, om så bara en gång, varit i förbindelse med Augoeides.

Emotionalvärlden är det slagfält där avgörandet måste träffas. För varje lärjunge kommer i något liv den emotionala kris, där han måste utföra en allt avgörande handling, som visar att han har herraväldet över sin emotionalitet. Detta kan taga formen av ett stort och livsviktigt prov, som tar endast en kort tid men kräver allt av vishet och renhet han äger. Eller det kan visa sig såsom en långvarig och utdragen känslomässig påfrestning, som han får utstå under många års liv. Men genom att nå framgång och erhålla den klara synen och rätta urskillningen bevisar lärjungen sin lämplighet för att genomgå andra initiationen.

Emotionalvärlden är den värld, vari de parvis framträdande motsatserna verkar och växelverkar och vari de stora dualiteterna gör sig starkast gällande.^{4.5.4-9}

För människomonaden ligger frigörelsens hemlighet i de varandra motsatta krafternas jämvikt. Vägen är den smala linjen mellan dessa motsatser, den väg aspiranten finner och

vandrar, varvid han avviker varken åt den ena eller andra ytterligheten.

När människan urskiljer motsatsparen, när hon balanserar sina egna inneboende krafter, när hon funnit vägen och blivit vägen, kan hon arbeta med de omgivande tre världarnas (47–49) krafter, bevara jämvikten mellan dessa tre slags krafter och så bli en medarbetare till planet-hierarkin.^{4.5.11,12}

Avvisandet av den stora illusionen

För den intelligente aspiranten kan man endast antyda att kausalmedvetenhetens ljus, återspeglad i mentalmedvetenheten, och fysiska energin, såsom uttryckt i eterhöljet, är hans två grundläggande verkligheter. (De hithörande båda höljena, kausalhöljet och eterhöljet, är tekniskt sett människans båda ljuskroppar och hennes viktigaste kroppar eller höljen.) Hans upplevelse av emotionalvärlden, där dessa två verkligheter synes mötas och verka, är blott ett illusionsfenomen och är i esoterisk mening ej grundat på faktum. Alla verkliga aspiranter vet att deras andliga framåtskridande kan mätas enligt det mått av frihet från denna illusion och den grad av kausalmedvetenhetens rena ljus (åtminstone 47:3) de nått. Likväl har människan i medvetenhetshänseende kontakt med båda verkligheterna och lär sig att så småningom skingra illusionen genom att låta kausalmedvetenhetens ljus stadigt växa. I evolutionen är dualiteten ett stadium, som följs av förverkligandet av enheten.^{11.3.1}

Emotionalstadiet är det stadium, på vilket sanningen uppfattas endast oklart, kunskapen inhämtas endast styckevis och delt, svårigheter måste uppstå och misstag måste begås. Det är också förvrängningens och ständiga förändringens stadium; så länge individen och gruppen befinner sig på det, rycks de skenbart oupphörligt än hit, än dit av blint verkande och till synes ändamålslösa krafter. Likväl uppfattar människan detta stadium såsom överkligt ibland, när kausala medvetenhetens gryende ljus tränger igenom det mörker som omger henne. Detta stadium utgör skedet mellan den djuriska medvetenhetens och andrajagsmedvetenhetens herravälde, och detta mellanskede av emotional illusion erfares bara i mänskligheten.

Människor har mycket svårt att förstå illusionstillståndet, även om ett 45-jag söker förklara det för dem. Hur kan den som är underkastad emotionalitetens villor, såsom alla människor är, uppfatta deras medvetenhetstillstånd som befriat sig från emotionalvärldens illusioner eller förstå de livsformers medvetenhetstillstånd som ännu inte utvecklat emotional medvetenhet?

Andrajaget vet att emotionalvärldens sekundärmateria är ett alster av den formbildande fantasin, av missbruk av de magiska krafterna. Planethierarkins arbete består främst i att upplösa denna materia. Hierarkins mål är att släppa in andrajagets ljus och visa att viljan eller rörelsen, medvetenheten och materien är de tre verkligheter som utgör enheten, och att det bara är genom det av tidscykeln betingade missbruket av mentala och emotionala förmågor, som den stora illusionens emotionalvärld uppstått och nu är så verklig att den i viss bemärkelse är verkligare för människan än ljusets världar, andrajagets världar, 45:4–47:3, och fysiska världen. På grund av denna illusion har det magiska arbetet utförts felaktigt och varit grundat på orätta motiv och inpassats i en ordning, som är starkare än den genomsnittlige arbetaren, *ty världssillusionens hela kraft går emot alla de ansträngningar nybörjaren i vit magi gör.*

Nybörjaren i det magiska arbetet arbetar alltjämt med nödvändighet i emotionalvärlden och kan länge ännu inte undvika att göra det. Tecknet på att han utvecklas är att han stadigt drar sin medvetenhet tillbaka från emotionalvärlden och förvärvar mental balans och mental medvetenhet, följda av skapande arbete i mentalvärlden.

Det magiska arbetet innefattar upptäckten att formerna av emotionalvärldens sekundärmateria skapats av människan själv. Det människan skapat kan hon också förstöra.^{11.3.3-7}

Slag av emotional kraft

När människan har bemästrat de krafter som står henne emot, är hon redo för andra initiationen, som markerar monadens frigörelse från emotionalhöljets fångelse. Hädanefter kommer monaden att använda emotionalhöljet, inte att användas av det.

Det är nödvändigt för de studerande att veta var de står, vad deras särskilda problem är. Genomsnittsmänniskan håller på att lära sig att kontrollera det fysiska och att ordna sitt liv i fysiska världen. Aspiranterna som eftersträvar provlärjungaskap, håller på att lära sig motsvarande vad gäller emotionalhöljet, dess inriktning, begär och funktioner. Den antagne lärjungen måste visa denna kontroll och börja disciplinera mentalhöljet och så fungera medvetet i detta. Åtminstone någon grad av självmedvetenhet i kausalhöljet fordras för detta. Den invides arbete växer fram ur dessa framgångar och behöver inte här behandlas.

Kampen är utsträckt över en hel serie liv men blir avgörande i ett enda. Människomonaden triumferar över sina höljen, men endast genom att låta det kausala styra, genom att lära sig kausal-mental kontroll och lära sig skilja mellan självmedvetenheten och dess redskap, höljen. Så lär den sig att göra emotionalhöljet till endast en spegel för ljuset från andra-triadens världar (45:4–47:3). Genom att behärska emotionalhöljet lär sig monaden att fungera medvetet i dess värld, att genomtränga illusionen och se livet sådant det är.

Emotionalvärldens materia vitaliseras av tre slags krafter, vilka tillsammans alstrar den stora illusionen (48:2-7): det själviska begärets, rädslans och den sexuella attraktionens krafter.

1. *Det själviska begärets kraft.* Denna involutionsenergi har en viktig roll att spela i evolutionen, ty självskheten är en första skola för mycket unga själar. Därför vägrar aspiranten att låta sig styras av den.

2. *Rädslans kraft.* Rädslan är ett okunnighetens alster och på sina första stadier icke ett resultat av felaktigt tänkande. Den är i grunden instinktiv och härskar i det icke-mentala djurriket liksom i människoriket. Men i människoriket ökas dess makt väldigt genom den mentala förmågan. Minnen av förut utståndna smärtor och sorger och föreställningar om kommande sådana förstärker oerhört den tankeform vi själva byggt av våra individuella rädslor och fobier. Denna tankeform växer i makt, ju mer uppmärksamhet vi skänker den, så att vi till sist behärskas av den, ty ”energi följer tanken”. Människor, som tillhör andra departementet, är särskilt offer för denna rädslans tankeform. För de flesta av dessa är den ”väktaren på tröskeln”, liksom ärelystnad och maktbegär, byggda på starkt begär och samvetslöshet, utgör ”väktaren” för första departementets typ. För tredje departementets människa är väktaren den stelnade tankeform hon byggt under sin intellektuella karriär för själviska syften och bruket av kunskap för förstajagets mål, och om hon inte bryter ner den, kommer den att behärska henne och göra henne till svartmagiker.

Rädslan sägs vara en illusion. Detta är en generalisering, som man kan inse vara riktig men som man likväl har oerhört svårt att tillämpa individuellt. De rädslor, som aspiranter är underkastade, är sällan av självisk art, utom såtillvida att lidandet har fått dem att rygga tillbaka för ytterligare pinsamma händelser. Deras rädslor är insvepta i skenbar kärlek till dem de älskar. Likväl borde varje aspirant ställa sig den mycket praktiska frågan: Hur många av dessa plågsamma stunder har handlat om verkliga och faktiska händelser, och hur många har rört sig om illusoriska föraningar, tvivel och ängslan om sådant som aldrig har hänt?

För att motverka sådant behöver man göra två saker: att meditera på sanningen i det dagliga livet och därvid använda begreppet ”leva sanning” såsom frötanke i meditationen. Förslaget är att lära sig följande formel utantill och använda den vid varje tillfälle, då illusoriska rädslor gör sig gällande: ”Låt verkligheten bestämma varje min tanke och sanningen härska i mitt liv.” Må var och en säga detta så ofta som det är av behovet påkallat och därvid tvinga sig att rikta uppmärksamheten på vad dessa talade ord betyder.

Det är också viktigt att bruka sunt förnuft och att odla en inställning, som vägrar ge

illusoriska rädslor tid att växa.

Rädslan är ofta det svåraste hindret för ett mycket viktigt steg framåt, som man kunde taga i detta liv men måste uppskjuta till ett senare, om man inte griper tillfället och viljan inte starkt har väckts.^{4.8.7-16}

3. *Den sexuella dragningskraften.* Denna är en fysisk dragningskraft och återkomsten av ett slags involutionsenergi i evolutionen. Dess kosmiska motsvarighet är attraktionen mellan vilja och materia. Dess solsystemiska motsvarighet är attraktionen mellan andratriaden och förstatriaden. I förstajagets världar (47:4–49:7) tjänar denna attraherande kraft till att åstadkomma det manligas och kvinnligas förening för släktets fortplantning. De motsatta könens ömsesidiga attraktion är alltså icke endast en fysisk företeelse, utan omfattar hela människan och har därtill motsvarigheter i högre världar. Sålänge människan stod på en närmast djurisk medvetenhetsnivå, var intet emotionalt begär inblandat. Men när detta tillkom, förvanskades det ändamål driften tjänade och blev i stället tillfredsställelse av begär. Nu när släktet är mer mentalt och den mentala kraften gör sig gällande hos den fysiska människan, framkommer en ännu allvarligare situation, som kan tryggt avhjälpas först när det kausala tar kontrollen över förstajaget.^{4.8.22}

Emotional energi och rädsla

Det ämne, som nu skall behandlas, är av synnerlig betydelse för den praktiska tillämpningen, ty det rör emotionalhöljet – det hölje som människan på mänsklighetens nuvarande allmänna utvecklingsstadium framför allt är centrad i och som hon är starkare medveten om än om något annat hölje. Eterhöljet ligger faktiskt under dagsmedvetenhetens tröskel. Människorna förblir omedvetna om hur krafter strömmar igenom detta hölje, och det närmaste de kommer till att alls vara medvetna om eterhöljet är deras förnimmelse av vitalitet eller brist på vitalitet. Organismen ger sig till känna, när den inte fungerar som den skall eller genom att något kroppsligt begär tillgodoses. Annat gäller emellertid för emotionalhöljet, ty detta är för flertalet människor höljet för deras upplevelser. Det är få som inte tillbringar större delen av sitt medvetenhetsliv med att uppmärksamma detta höljes reaktioner och därvid pendla mellan de två polerna lycka och lidande, tillfredsställelse och otillfredsställelse, tillförsikt och tvivel, mod och rädsla. Detta betyder egentligen att emotionalhöljets inneboende kraft och liv styr livsuttrycket och präglar den inkarnerade monadens upplevelse. I emotionalhöljet ligger människans slagfält och även hennes segers fält.^{5.4.1}

All emotional energi är en del av solsystemets emotionala energi, som i sin tur påverkas av och är en kanal för emotionala krafter som utgår ur väldiga energicentra helt utanför vårt solsystem.^{5.4.2,5}

Det är tydligt att människan är mötesplatsen för krafter, som är större och mera mångskiftande än hennes förnuft kan fatta. Därför är hennes problem så invecklat och därför finns också alla de möjligheter som yppas genom de medvetenhetsexpansioner som kallas initiationer. Varje energiström, som går igenom hennes emotionalhölje, är en väg som leder henne till alltmer vidgade kontakter och insikter. Häri ligger också säkerheten för flertalet människor, nämligen i att det redskap de äger ännu så länge är otillräckligt utvecklat för att uppfånga och minnas de gränslösa möjligheter som dessa vägar till insikt erbjuder. Icke förrän mentalhöljet blivit tillräckligt uppväckt och kontrollerat, är det möjligt för människan att rätt tolka och rätt använda den information som hennes emotionalhölje skulle kunna men lyckligtvis ännu inte förmedlar till henne.

Förutom att det genom människans emotionalhölje ständigt cirkulerar planetariska, solsystemiska och kosmiska energier har hon också från den större helheten upptagit tillräcklig emotional energi för att därav bygga sitt eget individuella och separata emotionalhölje. Detta reagerar på hennes egen ton, färgas av hennes särskilda kvalitet och begränsar henne mer eller mindre, allt enligt den punkt hon nått på utvecklingsskalan.

Detta hölje utgör hennes emotionala sfär, som anger gränserna för hennes emotionala gensvar på livserfarenheten, genom sin kvalitet bestämmer räckvidden för hennes begärsliv men samtidigt är förmöget till oerhörd expansion, utveckling, anpassning och styrning genom mentalhöljet. Det påverkas också till vibrationsaktivitet såsom resultat av sin växelverkan med fysisk livserfarenhet. Därmed sätts upplevelsens stora hjul i rörelse och fortsätter att snurra, tills individen förstått och förverkligat Buddhas fyra ädla eller snarare ariska sanningar.

Emotionalhöljet har sina motsvarigheter till eterhöljets centra, och genom dem strömmar de tidigare nämnda energierna in i eterhöljet. Dessa centra är bärare av energier från de sju 49-kloten och från solen till emotionalhöljets alla delar och sätter därmed människan i förbindelse med solsystemets alla delar. Detta medför att människans livsöde fixeras, tills hon vaknar för sin oförytterliga arvedel och sålunda blir känslig för krafter som för de flesta är okända. Dessa härrör från förstajagets världar (47:4–49:7). Detta är förklaringen till att horoskopet ofta är alldeles riktigt i sin beskrivning vad gäller den outvecklade och sovande människan men är alldeles felaktigt vad gäller den högt utvecklade. Massmänniskan är vad hennes begärskropp gör henne till. Senare gäller att ”såsom människan tänker, sådan är hon”. Med sina önskningar, begär, lynneskast, känslor och lustar formar emotionalhöljet eterhöljet och organismen genom de attraktionskrafter som strömmar genom det och leder sålunda människan osvikligt till att uppfylla sina begär. Om de emotionala begären övervägande är riktade mot djuriska mål, fås en människa som har starka drifter, som lever för att tillgodose dessa. Om begäret är riktat mot behag och lycka, fås en människa som har en sinnlig, skönhetsälskande och nöjeslysten natur, som styres praktiskt taget helt av självisk strävan. Så är det genom alla de många graderna av begär, goda, dåliga och likgiltiga, tills individen får en annan inställning och därmed riktar om emotionalenergierna åt ett annat håll. Begäret blir då längtan efter något högre.

De vanligaste yttringarna av emotionalhöljets aktivitet är: 1) rädsla, 2) nedslagenhet och dess motsats uppyrmdhet, 3) begär efter att tillfredsställa djuriska lustar, 4) begär efter lycka, 5) begär efter frigörelse, längtan efter något högre. I dessa fem sammanfattas de flesta av människans emotionala upplevelser.

Det är endast genom att söka bemästra dessa emotionala yttringar, som människan når självkänedom. Hon skall studera dem ur följande synvinklar: 1) deras orsak, 2) deras verkan, 3) metoden att rikta dem.

Observera att det handlar om metoden att rikta dem, inte att kuva dem. Aspiranter måste lära sig att de arbetar med och i krafter och att rätt eller felaktig verksamhet i fysiska världen beror på rätt eller felaktigt riktande av energier och inte på något rätt eller felaktigt i energierna själva.

Rädslan är en av de vanligaste yttringarna av emotional energi och behandlas här först, eftersom den för det stora flertalet är väktaren på tröskeln och, när allt kommer omkring, det grundläggande emotionala onda. Varje människa har erfarit rädsla, och rädslans vibrationsomfång sträcker sig från vildens instinktiva rädsla, som har sin grund i hans okunnighet om naturens lagar och krafter och i hans skräck för mörkret och det okända, till nutidens så vanliga rädsla för att mista vänner och kära, förlora hälsan, pengarna eller anseendet och till sist aspirantens rädsla för att misslyckas, den rädsla som är rotad i tvivlet, rädslan för slutlig förintelse, rädslan för döden (som han delar med hela mänskligheten), rädslan för den stora illusion som emotionalvärlden är, rädslan för ensamheten på vägen och rentav rädsla för själva rädslan. Uppräkningen kunde göras längre men räcker för att visa vilken utbredning alla slags rädslor har. Rädsla präglar de flesta situationer och förmörkar många stunder, som annars hade varit lyckliga. Den sätter ner människan till en lättskrämde liten varelse, som står darrande inför livsproblemets väldighet, medveten om sin otillräcklighet att som människa klara av alla situationer och sin oförmåga att lämna rädsorna och tvivlen bakom sig för att i stället taga sin arvedel, friheten och livet, i besittning. Ofta är hon så ansatt av rädsla att hon blir rädd för själva sin tankeförmåga. Bilden kan inte målas svart nog, ty rädslan är för närvarande den härskande emotionala energin, och den känsliga mänskligheten låter sig alltför lätt gripas av den.

Vilka är rädslans grundorsaker? Om man för denna fråga tillräckligt långt tillbaka i solsystemets esoteriska historia, får man ett svar, som bara högt invigda kan förstå. Rädslan har sina rötter i själva materiens byggnad och är i högsta grad en verkan av mental aktivitet. Att fåglar och däggdjur känner rädsla visar att hela frågan är större än om den rörde bara en brist i en mänsklig medvetenhetsfunktion. Rädslan beror inte på att människan äger tankeförmåga, ty om hon tänkte rätt, kunde hon utplåna rädslan. Den ligger i den så kallade kosmiska ondskan, innebor i själva materien och i motsatsernas – medvetenhetens och materiens – inbördes kamp. Djur och människor är undermedvetet varse sådana faktorer som: 1) Alltets väldighet och den förnimmelse av betryck som kommer därav. 2) Det tryck som allt annat levande utövar på det egna väsendet. 3) Verkan av outgrundliga lagar. 4) Förnimmelsten av instängdhet, begränsning och därför otillräcklighet.

I dessa faktorer, som växer fram ur själva manifestationsprocessen, består och med tiden ökar i styrka, finns orsakerna till all nutida rädsla och skräck, framför allt den rent emotionala och inte bara den fysiska eller instinktiva.

Att ytterligare konkretisera ämnet är inte till något gagn. Problem rörande ”kosmisk ondskan” kan något förstås först av det fulländade kausaljaget, som är på väg att bli 46-jag och som inte identifierar sig med materiaspekten utan med medvetenhetsaspekten och därför i någon mån deltar i planetväsendets medvetenhet (46 och högre).

Låt oss därför rikta uppmärksamheten på människan och då särskilt genomsnittsmänniskan och undersöka varifrån de vågor av rädsla kommer som så ofta får henne att förlora fotfästet.

Rädslan för döden grundar sig på: Skräck för den slutliga skilsmässan i själva döds-skeendet. Fasa för det okända och obestämbara. Tvivel på den slutliga odödligheten. Sorg över att lämna sina kära eller att själv lämnas. Gamla reaktioner på ond bråd död i tidigare liv, reaktioner som ligger djupt i det undermedvetna. Fastklamrande vid det fysiska livet, emedan det är med detta man främst identifierat sig i medvetenheten. Gamla felaktiga läror om himlen och helvetet, två orter som vissa kategorier emotser med lika starkt obehag.

Esoteriken lär att det inte finns någon död. Det finns inträde i ett rikare liv (för den som så kan taga det, men inte för de andra). Där råder frihet från organismens handikapp. Den så fruktade skilsmässan finns icke annat än i fall av våldsam och plötslig död, och även då är de enda verkliga obehagen en ögonblicklig och överväldigande känsla av omedelbart förestående fara och förstörelse och något som närmast liknar en elektrisk stöt. Intet mera. För de utvecklade är döden formligen en sömn och en glömska, ty hos dem är intellektet inte tillräckligt vaket för reflektion och är minnesbanken alltjämt nästan tom. För vanliga civiliserade är döden en fortsättning av livsprocessen i deras medvetande och vidare verksamhet i enlighet med jordelivets intressen och tendenser. Deras medvetenhet är densamma och oförändrad. De uppfattar inte någon större skillnad, är väl omhändertagna och ofta omedvetna om att de lämnat jordelivet. För de onda och grymt själviska, de brottsliga och dem som levat enbart för det fysiska inträder det tillstånd som kallas ”jordbundenhet”. De länkar de smitt med jordelivet och alla deras begärs dragning till det jordiska tvingar dem att stanna kvar nära jorden och i den jordiska omgivning, där de sist uppehöll sig. De söker förtvivlat och med alla till buds stående medel att åter komma i förbindelse med den och åter träda in i den. I fåtalet fall sker det att goda och sköna människor kvarhålls i ett liknande tillstånd genom att de hyser en stark personlig kärlek till dem de lämnat efter sig eller uraktlåtit en insedd och tvingande plikt. För aspiranterna är döden ett omedelbart inträde på ett område för tjänande och självuttryck som de är väl vana vid och som de genast igenkänner såsom redan bekant. I jordelivet har de under nattens sömn bearbetat ett område för aktivt tjänande och lärande. Nu verkar de helt enkelt dygnet runt (enligt fysiska världens tidsuppfattning) i stället för vanligen några få timmars fysisk sömn.

Med tiden och före innevarande århundrades slut kommer man till sist att uppfatta döden i nu gängse mening såsom obefintlig. Medvetenhetskontinuiteten kommer att vara så utbredd, och så många människor på högre utvecklingsstadier kommer att fungera samtidigt i de två

världarna, att den gamla rädslan försvinner och förbindelsen mellan emotionalvärlden och fysiska världen är så fast upprättad och vetenskapligt så kontrollerad att transmediernas arbete med rätta och barmhärtigt nog fås att upphöra. Vanlig transmediumism och materialisering med s.k. controls och indianer till ledare är i lika hög grad persioner av förbindelsen mellan de två världarna som onaturliga sexuella förbindelser är persioner av det normala förhållandet och umgänget mellan de båda könen.

Rädslan för framtiden är en rädsla, som visar en tendens att växa. Den kommer att vålla mycken nöd i världen, innan den utplånas. Den växer fram ur tre mänskliga funktioner:

Den första funktionen är *automatiska tankevanor*, som har sina rötter djupt i den djuriska naturen och självbevarelsedriften. Raser och grupper på barbarstadiet har emellertid föga av sådant. Ett dylikt framåtblickande medvetenhetstillstånd är främst kännetecknande för människan. Det är den första början till fantasiförmågan. Gammalt lidande, hemska minnen som förföljer en, ligger djupt i det undermedvetna men stiger ofta upp till ytan och framkallar rädsla och nöd, som icke ens de bästa förnuftsskäl synes kunna skingra. Vår tids kommunikationsmedel (massmedier etc.) sätter också samhällets ringaste medlemmar i förbindelse med medmänniskors tragedier, smärtor och lidanden på tusentals kilometers avstånd. Nuvarande ekonomisk katastrof har frammanat ett tillstånd av massrädsla, och ju känsligare individen är, desto starkare blir reaktionen i detta sinnestillstånd. Rädslan för framtiden är alltså en lidandesfylld förening av instinktivt minne och framåtblickande fantasi, och endast ett fåtal undgår den. Oro och ängslan är varje människas lott, och de kan inte hävas och övervinnas av någon svagare faktor än kausalmedvetenheten själv.

Den andra funktionen är de *glimtar av förutvetande* som härrör från kausalmedvetenheten, vilken lever i det eviga nuet. När monadens förbindelse med kausalhöljet är fast upprättad och monadens kausala självmedvetenhet är stadgad i hjärnan, kommer förutvetandet inte att medföra någon skräck. Då ser monaden hela bilden och inte som nu bara flyktiga brottstycken och glimtar. Återigen är botten densamma: att upprätta en så nära förbindelse mellan kausalhöljet och hjärnan, via den skolade och kontrollerade mentalmedvetenheten, att monaden ser orsak och verkan i ett enda sammanhang och kan vidtaga rätta åtgärder för att reda ut uppkomna situationer på bästa sätt. Förutvetande tar sällan gestalten av spådomar om framtida lycka, och det är lätt att inse varför. Många människor har nu nått den punkt i medvetenhetsutvecklingen att de inser jordelivets fåfänglighet. De är beredda att noga begrunda Buddhas budskap att livet i de två lägsta världarna, fysiska världen och emotionalvärlden, är lidande, och de är beredda, emedan de i många liv plågats av krig och svält, av begär och ekonomisk kamp, och framtidsutsikterna är inte bättre, utan mörka och fränstötande.

Likväl gäller att om människorna förverkligade broderskapets idé, med allt vad denna innebär, i sitt dagliga liv vid sina inbördes relationer mellan arbetare och arbetsgivare, mellan folket och politikerna, mellan nationerna och mellan raserna, så skulle det bli den fred på jorden som ingenting kunde rubba. En så enkel regel och så ytterligt obegriplig för majoriteten!

Den tredje funktionen är att *individen från andra tar på sig en mängd lidande och rädsla*, som inte har det ringaste med honom själv att göra. Det är fullt möjligt för en människa att vara mottaglig för andras rädslor, medan hon själv inte har någonting att frukta över huvud taget. Hon kan så identifiera sig med andras föraningar om framtida olyckor att hon tolkar dem såsom något som måste drabba henne själv. Hon förmår inte skilja sina egna reaktioner från andras och upptar så mycket av det gift som finns i dessa andras emotional- och mentalhöljen att hon dras in i själva den virvel som rädslan och skräcken bildar. Om hon då bara visste att hennes framtid inte bär några katastrofer i sitt sköte. Hon har bara blivit vilseledd, men verkan på hennes emotionalhölje och dess solarplexuscentrum är densamma som hos de människor, vilkas reaktioner hon tagit emot. Detta är tråkigt nog fallet nu, när det finns så många tusen känsliga individer som strävar efter lärjungaskapet men saknar erfarenhet av vad de kan göra åt världens skörd, samtidigt som de är vidöppna för andras lidande och oförmögna att skilja mellan det öde

som väntar dem i den närmaste framtiden och det öde som förestår för andra i omgivningen.

Det är möjligt också för mer framskridna aspiranter och för lärjungar att komma i kontakt med gamla vibrationer av ondska och lidande i emotionalvärlden – elände som för länge sedan försvunnit. Det är möjligt för dem att läsa något av akashakrönikan, ett litet brottstycke om någon nöd som skall drabba en individ eller en grupp. Det kan handla om en nöd, som dessa aspiranter och lärjungar aldrig själva behöver uppleva, men de kan ändå tro att det som de uppfångat handlar om dem själva och lider därför.

Rädslan för fysisk smärta har somliga människor såsom den grundläggande orsaken till all sin ängslan, även om de icke inser det. Den är egentligen ett resultat av de tre andra slagen av rädsla, av den påfrestning de utsätter emotionalhöljet för, den spänning de vållar genom att låta fantasin löpa och den spänning de låter uppstå i det organiska nervsystemet genom okontrollerat tänkande. Nervsystemet blir därigenom överkänsligt och i stånd till det skarpaste fysiska lidande. Sjukdomar och besvär, som för vanliga och mer tröglynta människor inte skulle te sig särskilt oroande, förstoras och förvärras ända till verkliga kval.

Bruket av narkos- och bedövningsmedel vid kirurgiska ingrepp och av smärtstillande medel i allmänhet är att förorda på människans nuvarande allmänna utvecklingsstadium, men inte i grund och botten. När människan har upprättat en fast förbindelse med kausalmedvetenheten och när hon utvecklat förmågan att med vilja lämna organismen med dess eterhölje, kommer bedövande och smärtstillande medel inte längre att behövas. De kan betraktas såsom nödlösningar, som mänsklighetens kollektiva skörd och utvecklingsstadium tvingat fram.

Rädslan för att misslyckas påverkar människor på många olika sätt. Rädslan för att inte gottgöra vad man har felat, rädslan för att inte få kärlek och beundran från dem vi älskar, rädslan för att andra ser ner på oss, rädslan för att inte se tillfället och gripa det, allt detta är delar av rädslans komplex. Detta komplex kan ha sin grund i en miljö, som passar illa ihop med individens väsen och inte uppskattar detta, i en utrustning som synes otillräcklig för uppgiften, och har i många fall sin rot i att individen är aspirant eller rent av lärjunge.

I det fall individen är aspirant, har han haft någon känning av kausalmedvetenheten. Han har sett visionen och möjligheten. Han betraktar sitt förstajag och jämför det med det arbete som skall utföras och med de människor som detta arbete sammanfört honom med. Det mindervärdeskomplex som uppstår härigenom blir så starkt, därför att det näres av verkliga strömmar av kraft från ovan. Energi följer ju tanken och färgas av denna tankes kvalitet. Individen betraktar sitt förstajag med (över)kritisk och missbelåten blick och förstärker därigenom just det som han är missnöjd med och gör sig därmed ännu sämre skickad för uppgiften. Detta blir till en ond cirkel, som måste brytas genom en fullständig insikt om sanningen i orden ”såsom en människa tänker i sitt hjärta, sådan är hon.” Om han däremot låter tanken dröja vid insikten att han är ett potentiellt kausaljag, blir han lik detta kausaljag – och detta tillstånd varar så länge han låter tanken dröja därvid. Hans tanke är då riktad på kausalmedvetenheten, och han blir för stunden denna kausalmedvetenhet, manifesterad genom förstajaget – om han i detta tillstånd är självmedveten, en nödvändig förutsättning som måste framhållas.

Detta är blott en kortfattad genomgång av de huvudsakliga rädslor som drabbar mänskligheten och tjänar till att börja dryfta ämnet och ge anledning till några praktiska förslag.

Nedslagenhet och dess motpol upprymdhet. Nedslagenhet är så utbredd att få människor undgår att drabbas av den. Den är lik en smitta, en dimma som omsveper människan och gör det omöjligt för henne att se klart, gå stadigt och uppfatta verkligheten. Den utgör en del av den stora emotionala illusionen. Om man fattar detta, blir man också klar över varför nedslagenhet existerar, ty dess orsak är antingen emotional eller fysisk och sammanhänger med världsläget eller den egna belägenheten. Hos individer beror nedslagenhet på:

Världsillusionen. Denna drar med sig individer, som annars är fria från de individuella förhållanden som framkallar nedslagenhet, ner i det kollektiva reagerandets djup. Denna kollektiva illusion, med devitaliserande och deprimerande verkan, har sina rötter i olika faktorer, som på

detta begränsade utrymme endast kortfattat kan anges under punkterna a, b, c och d nedan:

a. Astrologiska faktorer, som kan avläsas i både individens horoskop och hela mänsklighetens horoskop. Dessa två slags faktorer förbises ofta.

b. Årstidernas växling. Vinterhalvåret tenderar att medföra en sänkning av vibrationernas inverkan, något som aspiranter bör betänka på hösten och under de tidiga vintermånaderna.

c. Avtagande månen, det vill säga tiden strax efter fullmånen och ett stycke in i nytändningen. Avtagande månen påverkar meditationsarbetet.

d. Psykologiska faktorer och masshämningar, som otvivelaktigt beror på utomplanetariska krafter och planer vilkas mål är okända för mänsklighetens stora flertal. Dessa krafter spelar på mänskligheten och påverkar därvid de känsligaste, som i sin tur påverkar omgivningen.

Centrande i det emotionala. Så länge som människan identifierar sig med sin emotionalitet, så länge som hon tolkar livet enligt sina sinnesstämningar och känslor, så länge som hon reagerar på begär, får hon också genomleva stunder av förtvivlan, mörker, tvivel, djup nöd och nedslagenhet. De beror på förblindelse, emotionalvärldens illusionism, som förvränger, vänder upp och ner och bedrar. Man behöver inte dröja vid detta. Om det finns någon faktor, som aspiranterna inser, så är det behovet av att frigöra sig från den stora illusionen. Detta visste Arjuna, ändå lät han förtvivlan bemäktiga sig. Men i nödens stund svek Krishna honom ej utan lärde honom de enkla regler, sedan nedlagda i *Bhagavad-Gītā*, enligt vilka man kan övervinna nedslagenhet och tvivel. De kan kortfattat sammanfattas som följer: 1) Vet att du är odödlig. 2) Styr din tanke och känsla, ty därigenom kan du nå vetskap om det odödliga jaget. 3) Lär att formen bara är ett hölje för det potentiellt gudomliga jaget. 4) Inse att ett enda liv genomtränger alla former, så att det ingen död finns, ingen nöd, ingen avskildhet. 5) Frigör dig från materiaspekten och lev i medvetenhetsaspekten, där ljuset och livet finns. Därmed upphör illusionen. "Materiaspekten" betyder här 47:4 och lägre och "medvetenhetsaspekten" betyder 47:3 och högre.

Det är denna centrering i det emotionala, som utlämnar människan åt hennes många emotionala reaktioner och vågor av allt slags masskännande. Det är också detta som lyfter henne till upprymdhetens och den falska lyckans höjder, där emotionalvärldens "bedrägliga ljus" uppenbarar falska nöjen för henne.

Organismens devitalisering. Denna har olika orsaker såsom: 1) Eterhöljets försvagning. 2) Organisk sjukdom, antingen förvärvad, medfödd eller medförd från tidigare liv, framkallad genom olyckshändelse, felaktiga emotionala reaktioner eller gruppskörd såsom vid en epidemi. 3) Atmosfärförhållanden, en ibland förbisedd faktor.

Studium visar att alla underordnade och tillfälliga orsaker till nedstämdhet och dess motsats kan hänföras till dessa tre. När orsaken väl konstaterats, är boten uppenbar.

Både rädslan och nedslagenheten anger en känsloreaktion på psykologiska faktorer och kan inte bemästras genom insats av en ytterligare faktor såsom modet. De måste bemötas med kausalmedvetenheten såsom denna verkar genom det mentala, ej med kausalviljan, eftersom denna inte kan direkt styra det emotionala, utan endast via det mentala. När rädslan och nedslagenheten övervunnits, kommer mänskligheten att träda i besittning av sin arvedel, som är lycka, verklig tillfredsställelse och frigjordhet. De är mänsklighetens arvedel, emedan den verkliga människan är kausaljaget, människomonaden självmedveten i kausalhöljet. Och hos kausaljaget har rädslan ersatts med mod och tillit, nedslagenheten med glädje. Låt oss först taga itu med de värsta hindren. När de undanröjts, är allt som återstår rätt inriktning och centrering i kausalhöljet.

Vad som nu närmast skall studeras är hur man övervinner felaktig vibration i emotionalhöljet och sätter in emotional energi i rätt riktning.

Den genomsnittliga människans emotionalhölje vibrerar huvudsakligen på något av dessa felaktiga sätt och är knappast någonsin fritt från någon sinnesstämning, rädsla eller upphetsning. Detta har framkallat ett tillstånd, vari solarplexuscentret är abnormt utvecklat. Sakralcentret och solarplexuscentret styr de allra flesta människors liv, och detta förklarar varför begäret efter

materiellt liv och efter sexuallivet har ingått en så nära förening. När hjärnan blir mottaglig för det vaknande mentala och inte längre är så helt upptagen med det emotionala, fås den inriktning som till sist kommer att höja medvetenheten upp i centren ovanför diafragman. Solarplexuscentret kommer då att hänvisas till att återupptaga sin gamla funktion att styra instinktlivet. Hos lärjungen är solarplexuscentret huvudsakligen den psykiska känslighetens organ och kommer att förbli det, tills de högre medvetenhetsförmågorna ersätter de lägre psykiska förmågorna och människan verkar med kausal självmedvetenhet. Då kommer emotionallivet att sjunka ner under dagsmedvetenhetens tröskel.^{5.4.6-44}

Energins rätta bruk

Den praktiska frågan blir nu: Hur skall man övervinna de felaktiga vibrationerna?

För det första är det nödvändigt att inse vad felaktiga vibrationer är för något och att man kan registrera reaktionen. Det är vibrationer, en impuls, en emotion, ett begär härrörande från de lägre emotionala molekyllagren, 48:4-7. De skiljer sig från vibrationer härrörande från de högre emotionala molekyllagren, 48:2,3, vilka kan vara bärare av utstrålning från kausalhöljet och högre. Dessa båda slag av intryck som träffar emotionalhöljet måste inses vara olika. Man måste fråga sig: Är denna reaktion ett svar på en impuls från förstajaget eller är den ett svar på inspiration från kausalmedvetenheten? Aktiverar den mitt emotionalhölje på sådant sätt att de som jag har förbindelse med hjälps eller hindras av den?

Under rådande förhållanden i världen är harmlöshet nödvändig. Att förvärva harmlöshet i positiv mening betyder att uppnå det stadium som avgjort leder fram till initiationens portal. När aspiranten första gången hör detta sägas, kan det låta alltför obetydligt för honom, så att han underskattar initiationen. Men låt den som tänker så söka idka denna positiva harmlöshet, som yttrar sig i rätt tanke (därför att den bygger på intelligent kärlek), rätt tal (därför att det styres av självkontroll) och rätt handling (därför att den grundas på lagförståelse). Då skall han finna att detta försök innebär att han uppbygger sitt väsens alla krafter och kräver mycken tid för sitt genomförande. Det är inte den harmlöshet som beror på svaghet och ett sentimentalt sinnelag, som ogillar besvär, därför att det stör den invanda livsharmonin och därför vållar obehag. Det är inte den harmlöshet som finns hos den föga utvecklade, passiva människan, som inte förmår skada, därför att hon har så ringa utrustning, varmed hon kan skada.

Den harmlöshet, som springer ur det vaknande andrajagets verkliga förståelse och kontroll av förstajaget, leder ofrånkomligt till andrajagets (45:4–47:3) uttryck i vardagslivet. Den uppstår ur förmågan att gå in i en broders medvetenhet, nå in i hans förståelse, och när man det gjort, har allt förlåtits och förlorats ur sikte i önskan att hjälpa och bistå.^{5.5.14-17}

Att öva harmlöshet är det bästa och enklaste sättet för aspiranten att arbeta på. Det finns då ingenting hos honom som är fientligt mot något liv i någon form. Han drar därför till sig bara sådant som är välgörande. Han brukar de välgörande krafter, han sålunda dragit till sig, för att hjälpa andra varelser. Detta måste vara första steget, och den disciplin det medför och den ständiga övervakningen av alla verksamheter och reaktioner i den mänskliga evolutionens tre världar bringar emotionalhöljet under det upplysta intellektets kontroll. De medför också förståelse för medmänniskorna.

Det finns för det andra ett senare stadium, på vilket lärjungen lär sig att upptaga och förvandla de felaktiga vibrationerna och förstörande energierna. Han har inga skal eller murar. Han isolerar sig inte från sina medmänniskor. Tack vare harmlösheten har han lärt sig att oskadliggöra alla onda utstrålningar. Nu handlar han med ett nytt slags positivitet. Bestämt och i full medvetenhet om vad han gör, samlar han inom sig alla de förstörande och felaktiga energierna, upplöser dem i deras beståndsdelar och låter dem återgå dit varifrån de kommit, oskadliggjorda, kraftlösa och ofarliga, likväl i grund och botten orörda. Den som invänder att detta är en svår lära, som är till ringa gagn för den genomsnittliga aspiranten, får höra att det

alltid är på det sättet i den esoteriska undervisningen men att de som vet också förstår och att det är för dessa den är avsedd.

En annan metod, ännu mer avancerad, tillämpas av den invigde. Med kunskap om lagen och med vissa maktord kan han befälla energierna att kasta om sig själva och återgå till det centrum de uppstått ur. Med denna metod har dock aspiranterna icke att befatta sig. De måste alltjämt öva sig mycket i harmlöshet och noga iakttaga hur de tillämpar den i vardagen.

Det rätta riktandet av emotional energi sammanfattas i sina tre delar med följande utdrag ur Reglernas bok, som de gamla skolornas lärjungar fick, när de inträdde i första graden. Alla verkliga esoteriska skolor börjar undervisningen med att lära lärjungarna att kontrollera emotionalhöljet. De fick lära sig dessa regler utantill och tillämpa dem, sedan de faktiskt vuxit något i förmågan att visa harmlöshet.

Regel I: Gå in i din broders hjärta och se hans nöd. Tala sedan. Låt de ord du talar bära den starka kraft han behöver för att lossa sina kedjor. Men lossa dem inte själv. Din är uppgiften att tala med förståelse. Den kraft han får av dig hjälper honom i arbetet.

Regel II: Gå in i din broders förnuft och läs hans tankar, men först när dina egna tankar är rena. Tänk sedan. Låt de tankar du formar nå in i din broders förnuft och förenas med hans. Stå likväl fri, ty ingen har rätt att påverka en broders förnuft. Den enda rätt som finns får honom att säga: ”Han älskar mig. Han står vid min sida. Han vet. Han tänker med mig, och jag är stark nog att göra det rätta.” Lär dig att tala så. Lär dig att tänka så.

Regel III: Före dig med din broders själ och lär känna honom sådan han är. Först i själens värld kan detta göras. Dessförinnan ger föreningen näring åt det lägre livet. Rikta sedan uppmärksamheten på planen. Så skall han se den uppgift som han och du och alla andra fyller. Så skall han gå in i livet och få veta att arbetet fullbordas.

En anmärkning, som tillfogats dessa tre regler, lyder: ”Dessa tre energier – talets, tankens och avsiktens energier – är de tre energier, som varje lärjunge arbetar med och då tillämpar med förståelse och i förening med de krafter som håller på att vakna hos brodern han söker hjälpa.”

Dessa regler sammanfattar de få tankar som de genomsnittliga aspiranterna behöver förstå om det rätta riktandet av energi och som de är redo för.^{5.5.19-27}

Oräddhet

En verklig uppgift består i att förvärva största mått av oräddhet. All rädsla, allt tvivel, all oro måste utmönstras. Om man kan göra detta, ökar på underbart vis förmågan att kontakta inspirationens källor och att ösa ur dem. Så många människor stänger kunskapskällorna genom brist på kontroll av det emotionala.^{6.6.1}

Emotionalhöljet kan kontrolleras genom direkt insikt om vad som står på spel och medvetenheten om att för lärjungen kan ingenting hända som inte leder till att den egna kunskapen ökas, egna utvecklingen påskyndas och därför egna förmågan att tjäna växer. Hos många lärjungar bygger rädslan inte på lättskrämthet utan ofta på ett mentalt tillstånd, såsom högmod. De som är i färd med att centra sig i det mentala, finner att deras rädslor sammanhänger med intellektet. Dessa mentalt betingade rädslor är därför svårare att övervinna än de emotionalt betingade. Dessa emotionala kan ju kontrolleras och utmönstras genom det mentala, men de mentala rädslorna kan inte så bemästras. De måste kontrolleras genom kausalmedvetenheten, ty det är det närmast högre som måste övervinna det lägre. Därav nödvändigheten av att alltid hålla kanalen klar. Undertryck inte rädslan! Tvinga bort den genom att ersätta den med annat!^{6.6.3}

I samband med de förhållanden som råder för det arbete som skall utföras och ur vetenskapen om de verkliga hinder, som detta arbete kan möta, kan berättigade farhågor uppstå, och gentemot dessa måste en bestämd metod tillämpas. Gör så här:

1) Stilla organismen. 2) Stilla emotionalhöljet genom att tillfälligt hämma dess aktivitet. 3) Centra dig i det högre mentala (lägst i 47:5) och tänk ut det rätta sättet att bemästra svårigheten

ifråga. När du sedan uttömt det högre mentalas resurser och klart insett hur du skall handla i denna sak, tar du nästa steg: 4) Hög din uppmärksamhets kvalitet så långt det går (med själv-erining, ty den är metoden att nå åtminstone tillfällig kontakt med kausalhöljets kunskapscentrum, 47:3) och kalla ner från kausalmedvetenheten ökat ljus på svårigheten i fråga. Om du tack vare denna förening av högre mentalt (47:5) och kausalt (47:3) får syn på en utväg, använd då denna. Nu vet du, såsom ett ostridigt faktum, att inget kan hända som inte är till det bästa. Du är viss om ledning, och den som sålunda ser slutet från begynnelsen, misstar sig inte.^{6.6.5,6}

Två slag av rädsla hör till arbetet: rädsla för vad framtiden bär i sitt sköte och tvivel på arbetets resultat. Hos de flesta aspiranter är det båda rädslorna i förening. De tvivlar egentligen inte på att slutmålet skall uppnås, men de tvivlar ibland på de delmål som skall uppnås i närmaste framtiden. Det kan även hända att de ryggar för att beträda det hårda arbetets väg, i rätt vetskap om att det är genom provningar och ensamhet man måste gå vägen fram till hierofanten. Också plågas de av bekymmer och högre slags vibrationer, som tycks ha sitt ursprung i andratriadens alla tre enheter, inte bara 47:1 och 46:1 utan även 45:4. Dyligt får man oftare känning av, allteftersom medvetenhetsutvecklingen fortskrider, och de effekter, som kommer därav i inkarnationshöljerna, måste man därför lära sig att hantera klokt.^{6.6.8}

Allt beror på lärjungens förmåga att fatta viktiga skeendens inre mening. Hela hans framåt-skridande på vägen beror på hans inställning i det han tillägnar sig läran. Det är först då vi förvandlar de lärdomar vi gjort i högre tillstånd till praktisk kunskap, som de ingår i vår egen erfarenhet och inte längre är bara teoretiska. Att vidga medvetandet skall innebära att praktiska erfarenheten ständigt ökas. Teorier är av intet värde förrän vi förvandlat dem till fakta. Därav värdet av att meditera på ett ideal. I meditationen vibrerar vår tanke för tillfället i harmoni med den uppfattade idén, och med tiden blir denna vibration bestående.

De som med öppna ögon påbörjar esoterisk träning, behöver taga kostnaden med i beräkningen. Den belöning som erhålls i slutet är stor, men vägen dit är svår, och esoterikern vandrar den ensam. Att kunna stå ensam, axla ansvar, sedan genomföra allt på egen hand och tappert möta ondskan för det goda man därmed uppnår, allt detta är lärjungens kännetecken. Var alltså beredd på ensamhet, på faror av oklart och dunkelt slag och ställ in dig på att ägna hela ditt liv åt ett arbete, som inte belönas på något sätt som rör förstajaget! Det är först när medvetenheten vidgas och man finner sin verkliga ställning i helheten, som belöningen blir uppenbar. Men sluta med rädslan, vet att förstajaget är tillfälligt och fråga dig då om dess lidande är så viktigt! Något gott som vunnits för det universella broderskapet, någon lag som förklarats och visats giltig i vardagslivet, kan få läraren att till sist säga: bra gjort! Se därför rakt fram och inte åt sidorna! Vägen leder uppåt till snabbare vibrationer och större känslighet. Sök den punkt i ditt arbete där detta når jämvikt och håll sedan denna jämvikt, ty åren framöver bjuder på mycket arbete, mycken påfrestning och mycket lidande!

Är du stark nog att se världseländet, nöden och ändå behålla glädjen? Kan du vara delaktig i arbetet med att främja släktets medvetenhetsutveckling och inse nödvändigheten av besvärigheter och disciplin och likväl inte söka stämma floden av bekymmer? Handplockade och provade individer tränas för närvarande i hela världen. Lärarna är överhopade med arbete, och deras tid räcker inte ens för det nödvändiga. De ger vad de kan, men det beror på den enskilde aspiranten vilket bruk han gör av det han fått.^{6.6.10-12}

De segrar ni till hälften vunnit, de dagar ni levat med ett visst mått av framgång men ändå med idealet ouppnått, de stunder av mental, emotional och fysisk utmattning, när tomheten i allt, också i tjänandet, synes det enda märkbara, veckorna och månaderna av strävan och kamp mot involutionskrafternas oerhörda makt, mot världssokunnighetens brusande ström – allt detta känner vi. Ha tröst i förvisningen om att kärleken råder över allt, fatta mod i insikten att hierarkin står fast!^{6.6.14}